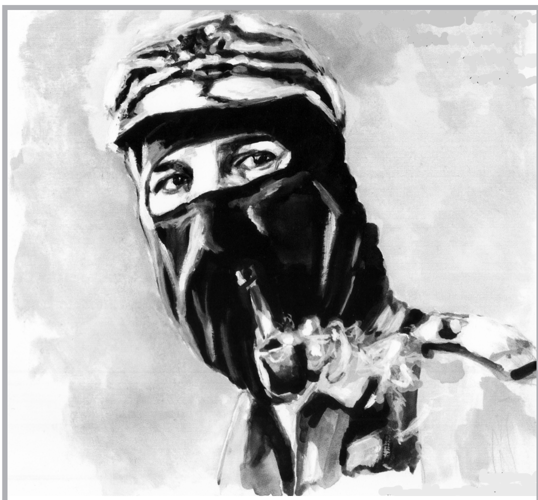

στα εξωφυλλα εργα της
ANGEL PUNK

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης

RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

Τι χρονιά είναι αυτή που οι Ζαπατίστας βγαίνουν από τη ζούγκλα τους για να επιδράμουν στη χειμαζόμενη από τον κορονοϊό και την αυταρχία Ευρώπη! Επιδρομή στη γενέτειρα του καπιταλισμού και της αποικιοκρατίας, με ό,τι καινούργιο μπορούν να φέρουν, όχι σαν σκλάβοι, όχι σαν κατεκτημένοι, αλλά σαν ελεύθερες επαναστατημένες υπάρξεις. Φέρνουν την ελπίδα και το χαμόγελο - όχι κάποια μεταφυσικού τύπου ελπίδα από αυτές που μας συνηθίζουν οι παπάδες και οι πολιτικοί κάθε τόσο... Όχι, μιλάμε για την ελπίδα που φέρνει το παράδειγμα του ανθρώπου που ο ίδιος χτίζει με σκληρή δουλειά. Του μικρού ανθρώπου, που από γονατιστός σηκώθηκε επιτέλους στα πόδια του και πλέον δεν του φαίνονται γίγαντες οι μεγάλοι αυτού του κόσμου, αλλά όπως αληθινά είναι, ανθρωπάκια που ζουν από τη δυστυχία και την καταστροφή του πλανήτη. Το '94 λοιπόν μας χαρίσανε ένα χαμόγελο κάτω από την μάσκα που φοράν οι Ζαπατίστας, που τίποτα δεν το έχει πάρει πίσω μέχρι τώρα,σε αντίθεση με τις καταθλιπτικές και ανέκφραστες μάσκες που μας έχουν επιβάλει σήμερα σε όλον τον πλανήτη!... Οι Ζαπατίστας δίνουν ένα άλλο παράδειγμα που δεν ψάχνει απλά μιμητές, αλλά ανθρώπους με φαντασία που / παλεύουν για ελευθερία και αξιοπρέπεια και καλούν τον καθένα να πάρει το φορτίο που του αναλογεί, για μια ζωή χωρίς δούλους και αφεντικά.

Έτσι, γίνεται δυνατό να βρεθεί ένας εξεγερμένος αγρότης ινδιάνος από τη ζούγκλα της Lacandona μ' έναν εργάτη που ζητά τα δικαιώματά του στη ζούγκλα της ασφάλτου, στην Αθήνα της Ε.Ε. Τι ενώνει δύο απομακρυσμένες ηπείρους; Τι ενώνει δύο λαούς; Δύο καταπιεσμένους;

Πρώτα απ' όλα είναι η πάλη τους απέναντι στον κοινό εχθρό, που είτε στην Ελλάδα, είτε στο Μεξικό, όσα πρόσωπα και ν' αλλάξει, είναι ο ίδιος. Είναι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, που μες στην πιο βαθιά του κρίση από τη δεκαετία του '30 (που όλοι θυμόμαστε ή διαβάσαμε τι έφερε) φτωχοποιεί, καταπιέζει όλες τις εκμεταλλευόμενες τάξεις και λαούς, και στην τελική, καταστρέφει τον ίδιο τον πλανήτη, από τον οποίο εξαρτάται η ίδια μας η ζωή. Ταυτόχρονα, η παγκοσμιοποίηση της επίθεσης του κεφαλαίου φέρνει και την παγκοσμιοποίηση των αγώνων και κάθε μικρή νίκη, όσο απομακρυσμένη και αν φαίνεται τοπικά, επιδρά πλανητικά και εμπνέει άλλους αγωνιστές. Δεν είναι λοιπόν μια απλή αίσθηση αλληλεγγύης, αλλά μια πραγματικότητα αντίστασης, που την γεννά το ίδιο το (νεοφιλελεύθερο ή νεοκεϋνσιανό αλλά πάντα «εκσυγχρονιστικό») σύ-

στημα των ολιγάριθμων εταιριών που κυβερνούν τον πλανήτη (όχι χωρίς αντιφάσεις, αντιθέσεις και εθνικισμούς που κινδυνεύουν να αιματοκυλήσουν μια και καλή τον κόσμο).
Δεύτερο είναι οι οριζόντιες διαδικασίες βάσης, ο συμβουλιακός χαρακτήρας της πραγματικής εργατικής δημοκρατίας και της αγροτικής κομμούνας. Η πλήρης και εκτενής συζήτηση των θεμάτων από τη συνέλευση, η συνδιαμόρφωση, η αμεσότητα και η ανακλητότητα του οποιουδήποτε αντιπροσώπου (ο οποίος αλλάζει ανά τακτά έτσι κι αλλιώς χρονικά διαστήματα) που εξουσιοδοτείται να μεταφέρει μόνο τη γνώμη της συνέλευσης, είναι μερικά ακόμα κοινά σημεία που βαδίζουν στο ίδιο μονοπάτι όλης της κοινής ιστορίας των καταπιεσμένων που έχει διαστρεβλωθεί και ακυρωθεί από τους

γραφειοκρατικούς μηχανισμούς μέσα στο ίδιο το εργατικό και απελευθερωτικό κίνημα.
Είναι ξεκάθαρο και για μας όσο και για αυτούς, ότι δεν μπορείς να νικήσεις μακροπρόθεσμα αν χρησιμοποιείς τις ίδιες μεθόδους με τον αντίπαλο σου, πόσο μάλλον σ' ένα παιχνίδι που έχει δημιουργήσει ο ίδιος και έχει θέσει αυτός τους κανόνες. Είμαστε ενάντια σε κάθε ιεραρχία και δομή που διαιρεί τους ανθρώπους και τους αγωνιστές σε αυτούς που αποφασίζουν και σε αυτούς που εκτελούν υπάκουα τις αποφάσεις. Να πούμε ότι η αυτοοργάνωση από μόνη της δεν μας λύνει όλα τα προβλήματα, μπορούμε έτσι όμως να μάθουμε ένα κερδίζουμε και να χτίζουμε, και όχι απλά να διαμαρτυρόμαστε ή να συμβουλεύουμε τους κονφορμιστές γραφειοκράτες «ηγέτες» της ταλαίπωρης τάξης μας.
Το σίγουρο είναι ότι κανείς δεν είναι αλάνθαστος, ούτε κατέχει την σοφία, αλλά μέσα από τη διαλεκτική της πράξης που ο καθένας τη νιώθει και δική του αφού την έχει συνδιαμορφώσει, καλείται να συζητήσει εκ νέου τα αποτελέσματά της, να κάνει την συλλογική αυτοκριτική του και να προχωρήσει μπροστά. Εκεί ακριβώς, κάθε ιστορική εμπειρία των μαζών έχει τη δική της αξία και βγάζεις τα συμπεράσματά σου και μέσα από τις ήττες και τις

αποτυχίες (όσο και από τις νίκες) ενός παγκόσμιου ορίζοντα γεγονότων και όχι μόνο από την δική σου εμπειρική ύπαρξη, που δεν αρκεί από μόνη της. Εκεί, έτσι κι αλλιώς, γίνεται πιο αναγκαία από ποτέ μια διαρκής δικτύωση και οργάνωση σε διεθνές επίπεδο των «από κάτω».

Η τάξη μας και όλα τα καταπιεσμένα, ταπεινωμένα, εκμεταλλευόμενα όντα, δεν χρειάζονται σωτήρες. Έχουν βρεθεί πολλοί που πήγαν να μας... σώσουν! Μας λείπει η συνεννόηση μεταξύ μας, να αποφασίζουμε όλοι μαζί για εμάς στην πάλη μας για την ελευθερία...

Καταλαβαίνουμε ότι πολλές αντιφάσεις των εργατικών κολλεκτίβων και συνεταιρισμών δεν μπορούν να ξεπεραστούν παρά μόνο σε μία κοινωνία που την εξουσία την έχουν οι συνεταιρισμένοι παραγωγοί, μια κοινωνία γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Πάντως θα θέλαμε να αναπτύξουμε περαιτέρω θέματα που έχουν θιχτεί και στην ίδια μας τη συνέλευση, για παράδειγμα, σε σχέση με το πώς μπορούμε ή σε τι βαθμό να στηρίζουμε εναλλακτικά προϊόντα και οικονομίες (όπως των Ζαπατίστας) παραμένοντας ανταγωνιστικοί σε μια αγορά που αν δεν είσαι ανταγωνιστικός θα σε «σβήσουν» από τον χάρτη. Ή τι μας έχει μάθει γενικά αυτή η εμπειρία που έχουμε ζήσει. Κατανοούμε όμως ότι αυτό είναι μια μεγάλη κουβέντα, που ίσως δεν είναι της ώρας να ανοιχτεί εδώ. Επίσης μπορούμε να διαθέσουμε και το φυσικό χώρο της Λοκομοτίβας για διάφορες εκδηλώσεις δια ζώσης ή μέσω του ιντερνετικού μας σταθμού για να μάθουμε περισσότερα από τη ζαπατίστικη εμπειρία και να αναπτύξουμε και τους δικούς μας προβληματισμούς.

Συντροφικά,

Εργατική κοοπερατίβα ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ

οι φωτογραφιες (δυστυχως εδώ ασπρομαυρες) ειναι αποτο βιβλίο της **Titania Matina: ΕΝΑ ΟΛΟΓΡΑΜΜΑ** ζωγραφίζοντας κείμενα του subcomandante marcos -εκδοσεις των ξένων- που παρουσιάστηκε και στην λοκομοτίβα...

1.
Σκότωνες εσένα.
Πώς κοιμόσουν τα βράδια?

Σκότωνες εμένα.
Κάπως έτσι εξηγείται...

(Καρδιά δίχως φρένα)
Νύχια και δόντια σπασμένα
ματώνουν αργά στον ρυθμό.

Καρδιά δίχως φρένα.
Φυγή δίχως γυρισμό.

2.
Και κάπου εκεί υπάρχει τελεία.
Όχι ερωτηματικά.
Ούτε τα ίσως χωράνε.
Κάπου περισσεύουν.
Κάπου σε πετάνε- στης λήθης τα καλά κρυμμένα μονοπάτια.

Στα ταξίδια που άναψαν φωτιές
και έσβησαν αμφιβολίες.

3.
Κι όταν το κορμί σου αιμορραγεί φριχτά,

κι όταν οι πόνοι είναι αβάσταχτοι,

κι όταν ακόμη
και τα τελευταία σου δάκρυα
στάζουν σάπιο γρέζι
και τρυφερά όνειρα...

Τότε ξέρεις
πως δεν έχεις τίποτε άλλο να χάσεις.

Τότε ξέρεις
πως τα έχεις χάσει όλα.

Τότε αρχίζεις να ζεις.

- Κ

Κλείνω τα μάτια. Βλέπω ένα άδειο δωμάτιο.

Κοιτώ πρώτα κάτω. Τα ξύλινα πατώματά του είναι ρημαγμένα από μούχλα. Σαπίζουν αργά. Ανεβάζω λίγο βλέμμα. Κενό. Χώρος πολύς. Πολύς και άδειος. Αλλάζω κατεύθυνση. Κοιτώ τους τοίχους. Κιτρίνιασαν .<< Τι απαίσιο κιτρίνιασμα >> , μονολογώ. Να, βγήκε και μια κουβέντα, απ' το στόμα μου! Μες την σαπίλα και την παρακμή, ξαφνικά μου κεντρίζει το ενδιαφέρον ένα σπασμένο παράθυρο. Σπασμένο μεν, παράθυρο δε. Γνέφω λίγο αριστερά το κεφάλι μου και το παρατηρώ. Το ρημάδι, καταλήγω να το χαζεύω για κάμποσο. Γνέφω λίγο δεξιά ,πάλι τα ίδια. Με τα πολλά ,με τα λίγα, αυτό το παράθυρο τραβάει την προσοχή μου για κανα 3ωρο.

Τελικά μια εικονα έμεινε καρφωμένη στο μυαλό μου.
Αυτό το τόσο γαμημένα όμορφο παράθυρο!

- K

Αλήτικος απογευματινός νους

τα απογεύματα θες δεν θες
το μυαλό σου τρέχει

σε αυλές δημοτικών σχολείων
άδειες από υποχρεώσεις και γεμάτες
ελευθερία
με μια μπάλα στην μέση να την κλοτσούν
ένα μάτσο πιτσιρίκια
φωνάζοντας και τρέχοντας
σαν αγρίμια
τρέχει στις ουρές που σχημάτιζαν μπροστά
στη μοναδική βρύση
προσμένοντας με ανυπομονησία
τη στιγμή που θα γύριζαν το κεφάλι ανάποδα
και το δροσερό νερό με τη γεύση του σωλήνα θα
ήταν για τα επόμενα δευτερόλεπτα ολόδικό τους
όπως και η ίδια η ζωή με τις υποσχέσεις της
πάντα γεμάτη συγκινήσεις κι απογοητεύσεις
που είναι πια τόσες που αδυνατείς να θυμηθείς

σκοντάφτει στις αναμνήσεις
της πίσω αυλής
του σπιτιού που μεγάλωσες
σε σαράντα τετραγωνικά τσιμέντου
ανάμεσα σε πλινθόκτιστους φράχτες
αυτοσχέδιες πέργκολες
λιωμένα ξεραμένα σύκα στο έδαφος
κάποιο εκκολαπτόμενο πεύκο
που φύτεψε το ‘83 ο παππούς
ίδια ηλικία με σένα το ‘πευκάκι’
σκόρπια καλάμια
εργαλεία, τσάπες, κλαδευτήρια
ριγμένα εδώ κι εκεί
η ανάσα της άνοιξης στον σβέρκο σου
μερικές φορές
κι άλλες φορές μονάχα το ρολόι
την πειθαρχία του οποίου
συνεχώς πάσχιζες να αποφύγεις
και μπορεί να συμβεί στο μέλλον
να αντικρίσεις και πάλι το δέντρο
στη μέση ενός χειμώνα
να καμαρώσεις πόσο καλά μεγάλωσε
ενάντια σε κάθε πιθανότητα
ενάντια σε κάθε δυσκολία
και τώρα στέκεται εκεί δυνατό
με το υπέδαφος γεμάτο βαθιές ρίζες
κι αναλογίζεσαι τι έχεις κάνει ως τώρα
πέφτεις στη γλίστρα του απολογισμού
μόνο για να διαπιστώσεις
πως ό,τι έκανες ως τώρα
δεν ήταν απολύτως τίποτα
μα ήταν γεμάτο ουσία
παντελώς γεμάτο από συναισθήματα
γιατί από νωρίς διαπίστωσες

από παιδί
πως η ζωή δεν αποτιμάται μόνο με τα
πράγματα που έχεις αποκτήσει
μα κυρίως με χαμόγελα και βλέμματα
ειδικά αυτά που σε κρατάνε στα πόδια σου
τις δύσκολες μέρες
ειδικά αυτά

τα απογεύματα θες δεν θες
το μυαλό σου τρέχει
κι είναι να απορείς
γιατί αυτά τα αναθεματισμένα τα απογεύματα
είναι συνήθως τόσο μελαγχολικά

Δημήτρης Λ.

η σιωπη χωνεται στα νυχια μου
την αντιλαλω
ενας εξελιγμος
μεσα σε τοιχους φθαρμενους
το δικο σου φασμα
παρουσιαζει τις λεξεις
κοβει παραγραφους
δονει καθε συνθημα ελευθεριας
καθε αλυσοδεμενη πραξη
αλλα αυτο το ξερει το συμπαν
και ολα τα επιτιμητικα βλεμματα
ετσι την φοραω στο στηθος μου την σιωπη σου
ευχομαι νασαι καλα ο,τι και να κανεις
θα ψυθηριζω στις εικονες σου
τις λεξεις που δεν τολμω να πω
και οταν τυχαια 'η οχι σε συναπατω
καταλαβαινεις φανταζομαι γιατι αυτη η ελειψη
παραλυει το κορμι μου
γιατι πια δεν ειμαι δυνατος

ΚΟΥΡΤ

Είναι δύσκολο να σεβαστείς
τις αποφάσεις (των άλλων).
Πάρα πολύ δύσκολο.
Αν το κορμί σου είναι μπολιασμένο με αγάπη.
Πού θα βρεις άλλα άνθη, εκτός απ' τα δικά της;
Εσύ
μπορεί να μαδάς τα πικραμένα πέταλα
όπως άλλοι μαδάνε μαργαρίτες.
Κι η βροχή
μπορεί να μη σε ξεπλένει πια
– τόσο αγάπησες την πανσπερμία του χώματος.
Μπορεί σε σένα να ανήκουν τα παγωμένα λύματα
της σκληρής εκείνης εποχής που διαδέχεται
τους θερισμούς.
Αλλά όταν οι ζωντανοί αναπαύονται
κάτω από στρώματα τάφων από πάγο,
στη νάρκη εκείνη που ενώνει τη δύναμη ξανά με τον εαυτό της,
εσύ
απομένεις στην άγρια επιφάνεια,
επιπλέοντας πάνω στο χιόνι,
μόνος σαν φρουρός
που κανείς δεν πληρώνει,
κανείς δε χρειάζεται,
και κανείς δεν θυμάται.

Αγάπη…
Κανένας δεν τη ζήτησε ποτέ.
Παρά μόνο ίσως η μνήμη εκείνη
που αναμοχλεύει
λόγους για ακραίες ιστορίες,
μέσα από στοιβάδες λιπασμάτων
μπολιασμένων με πίκρα.
Και το ερώτημα
που είναι ίσως το πιο δικό Της
απ' όλα τ' άλλα δηλητήρια:
«Είναι η κανονικότητα των εποχών
που μας κάνει ανθρώπους;
Ή οι αποφάσεις που στοιβάζονται
από χειμώνα σε χειμώνα
σαν ανολοκλήρωτοι θάνατοι,
προετοιμάζοντας μουσικά
το απερίγραπτο…;»

ΜΑΡΙΑ

Ακατανόητο συμπαντικό

δεν ξέρω αν θα το καταλάβεις
δεν είναι εγωιστικό
μα είδα στα μάτια σου τον εαυτό μου
ευτυχισμένο
σε κάποιο φανταστικό μέρος
μια μέρα που ποτέ δεν ήρθε
δεν ξέρω αν μπορείς να το φανταστείς
μα είδα στα μάτια σου
τον εαυτό μου ελεύθερο
να τρέχει σαν παιδί παλαβό
από ενθουσιασμό
σε ένα κόσμο χωρίς καταπίεση
χωρίς καταναγκασμό
χωρίς ασχήμια
κόσμο που δε γνώρισα ποτέ

και ίσως δεν προλάβω μα μόνο
να φανταστώ στιγμές του
ανεξίτηλα καρφωμένες
στη μνήμη μου
λες και τις έζησα κάποτε
κάποιος μακρινός εαυτός μου
τόσο υπαρκτός όσο εγώ
τόσο υπαρκτός όσο και οι στιγμές μου
μαζί σου

ίσως ο κόσμος που ονειρεύτηκα
να είναι αυτός μέσα στον οποίο
περιδιάβαινε ο εαυτός μου

αυτός που είδα στα μάτια σου

Δημήτρης Λ.

Το αρθρο με θέμα το πρωτο κρατικο πορνείο που βρισκόταν στην περιοχή των βούρλων της Δραπετσώνας, αποτελεί απόσπασμα της διπλωματικής έρευνας της Βεργίνας Τζάνη, με τίτλο "Βούρλα Δραπετσώνας: μορφές φυλάκισης κι εγκλεισμού στον αστικό χώρο". Με παράδειγμα τα Βούρλα της Δραπετσώνας, μια από τις συνοικιες της Δραπετσώνας, εξετάζονται οι μορφές φυλάκισης κι εγκλεισμού στον αστικό χώρο, με τυπικό εγκλεισμό (φυλακές της Δραπετσώνας), αλλα και "άτυπο" (περιθωριοποίηση, στιγματισμός, εργαλειοποιήση τμήματος του γηγενούς (οι γυναικες που εκδίδονταν) αλλά και το σύνολο του μεταναστευτικού πληθυσμού (πρόσφυγες-προσφυγισσες απο την Μικράσιατικη Καταστροφή). Με τρεις λοιπόν κόμβους ανάλυσης, τις εκδιδόμενες γυναίκες και το πρωτο κρατικό πορνείο, την εγκατάσταση των προσφύγων και των προσφυγισσών και τη μετατροπή του κρατικού οίκου ανοχής στις φυλακές αντρών του Πειραιά, επιχειρείται η διερεύνηση των παραπάνω ζητημάτων απο κοινωνική, πολιτική, έμφυλη, ταξική σκοπιά, και του χωρικού αποτυπώματός τους.

Βούρλα 1840-1937: *Οίκοι ανοχής Το ιστορικό πλαίσιο της δημιουργίας των πρώτων κρατικών πορνείων*

Η περιοχή του Πειραιά, από πολύ παλιά, ήταν μία πυκνοκατοικημένη περιοχή λόγω των εργασιακών κυρίως ευκαιριών,που αυτή προσέφερε.

Πλήθος κόσμου συνέρρεε από την επαρχία προκειμένου να εργαστεί στα εργοστάσια, που είχαν δημιουργηθεί γύρω από την περιοχή του λιμανιού, σε εργασίες που προσέφερε το ίδιο το λιμάνι, κυρίως στις φορτοεκφορτώσεις των εμπορευμάτων, ενώ υπήρχε και ο εποχιακός πληθυσμός των ναυτικών που επισκέπτονταν τον Πειραιά. Ειδικότερα, αναφέρεται στο βιβλίο του Β. Πισιμίση, ότι ήδη το 1889 ο πληθυσμός του Πειραιά ανερχόταν στους 34.327, ενώ μέχρι το 1907, ο αριθμός αυτός είχε σχεδόν διπλασιαστεί.

Ο Γ. Σαρηγιάννης, αναφέρει στην σχετική διάλεξή του για την πόλη του Πειραιά ότι «το 1875 έχει ήδη κατασκευαστεί ο σιδηρόδρομος Αθηνών-Φαλήρου-Πειραιά (1969), οι εγκαταστάσεις αναψυχής του Νέου Φαλήρου και έχει εποικιστεί η Καστέλλα, και το Νέο και Παλιό Φάληρο. Στο κέντρο, βρίσκεται ο Ελαιώνας, και ανατολικά και δυτικά χερσότοποι και βοσκότοποι αλλά και αμπέλια και ελιές. Αναφέρεται επίσης, ότι η χωροταξική διάρθρωση του Πειραιά έχει ξεκάθαρα ταξικά χαρακτηριστικά. Όπου τα μέσα βιοπορισμού των

κατοίκων σχετίζονται με την γη ή/και την θάλασσα, διαρθρώνονται εργατικές συνοικίες, ενώ στιςπεριπτώσεις των περιοχών «φιλέτα» βάση κλίματος, δραστηριοτήτων αναψυχής κλπ. δημιουργούνται αστικές γειτονιές».
Κατά την περίοδο της Μικρασιατικής Καταστροφής, περί το 1922, ακόμη 125.000 άνθρωποι εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Πειραιά, αλλά και γύρω από αυτόν, ανδροκρατούμενα.
Βασική, λοιπόν, αιτία της “άνθισης” της πορνείας στην ευρύτερη περιοχή ήταν ο μεγάλος αυτός αριθμός ανδρών.
Η ύπαρξη εκδιδόμενων γυναικών, εμφανίζεται να συμβαίνει σε διάφορα παραπήγματα, και ήδη από το 1840, υπάρχουν διαμαρτυρίες από τους κατοίκους του Πειραιά για την ύπαρξη των παραπηγμάτων αυτών. Οι αρχές

σε περιοχές όπως η Δραπετσώνα, τα Ταμπούρια και η Κοκκινιά. Κυρίως, λόγω των εργασιακών προοπτικών, ο μεγαλύτερος αριθμός του πληθυσμού, ήταν άντρες, καθώς τα προαναφερθέντα επαγγέλματα ήταν σαφώς του Πειραιά φαίνονται παραδόξως να έχουν εντελώς διαφορετική άποψη για τα αυτοσχέδια πορνεία από τον γενικό πληθυσμό.
Η εκτίμησή τους ήταν ότι, με δεδομένο τον ανδρικό υπερπληθυσμό, η ύπαρξη της

πορνείας θα λειτουργούσε εξισορροπητικά, κυρίως ως προς την αποφυγή εγκληματικών ενεργειών. Η ανοχή των αρχών απέναντι στα αυτοσχέδια πορνεία ενέτεινε τη δυσαρέσκεια και τις αντιδράσεις, έτσι το κράτος ένιωσε την ανάγκη να μεριμνήσει σχετικά. Αυτό συνέβη 27 χρόνια μετά, όταν για πρώτη φόρα η Δημοτική Αρχή συνεδριάζει επί του θέματος, στις 5 Μαΐου του 1867 και αποφασίζει την ανέγερση ενός οίκου ανοχής, σε απομακρυσμένη περιοχή της πόλης, για την διαμονή και την εργασία των ιερόδουλων. Σην ανέγερση θα αναλάμβανε να συντονίσει ο Δήμος Πειραιά. Αυτή η διαδικασία, για διάφορους λόγους, καθυστέρησε χαρακτηριστικά. Οι κομβικές φάσεις πριν την έναρξη της ανέγερσης του οίκου ανοχής ήταν, δύο.

Η πρώτη ήταν στις 19 Ιανουαρίου του 1873, όπου ο δήμος ζητά από την κυβέρνηση την παραχώρηση του γηπέδου, όπου θα τοποθετούταν ο οίκος ανοχής. Αυτό το γήπεδο θα ήταν περί τα 12 στρέμματα και θα ήταν σε απόσταση 180 μέτρων από το νεκροταφείο του Αγίου Διονυσίου. Η αίτηση έγινε δεκτή. Η δεύτερη κομβική φάση πριν την έναρξη της ανέγερσης, ήταν ότι παρά το γεγονός πως είχε δοθεί το σχέδιο που προέβλεπε τις εγκαταστάσεις του οίκου ανοχής, επί δύο χρόνια, κανένας εργολάβος δεν αναλάμβανε την διεκπεραίωση του έργου. Αυτό προέκυψε, και πάλι, λόγω των αντιδράσεων των κατοίκων, οι οποίοι εκτιμούσαν πως κι εκείνη η περιοχή ήταν κατοικημένη και δεν θα μπορούσαν να συνυπάρξουν με τον οίκο ανοχής. Εν τω μεταξύ, ήδη τα παραπήγματα των εκδιδόμενων γυναικών είχαν αρχίσει να μεταφέρονται στην προκαθορισμένη περιοχή και συγκεκριμένα στην Αγίου Διονυσίου, ενώ τον Οκτώβριο του 1873 είχε αρχίσει, επίσης στον Αγιο Διονύσιο, η κατασκευή του σιδηροδρομικού σταθμού Πειραιώς – Λαρίσης. Ο εργολάβος, που εν τέλει ανέλαβε το έργο, ήταν ο Νικόλαος Μπόμπολας.

Το έργο διήρκεσε τεσσεράμισι χρόνια και παραδόθηκε την 1η Ιανουαρίου του 1876.

Οι πρώτοι κρατικοί οίκοι ανοχής, αποτελούνταν από τρία τμήματα, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, αλλά με κοινό περίβολο. Φωριζόταν σε 66 δωμάτια χαμηλού ύψους, ενώ υπήρχαν και φυλάκια για την αστυνομία και την στρατιωτική φρουρά. Αξιζει να επισημανθεί ότι βάση μίας μαρτυρίας στο βιβλίο του Β. Πισιμίση, το οικόπεδο του κρατικού οίκου ανοχής άνηκε στον Υπουργό Πιπινέλη και νοίκιαζε τις εγκαταστάσεις στο κράτος.

Πιο συγκεκριμένα, παρατίθενται οι παρακάτω αναφορές σε σχέση με τον Π. Πιπινέλη και την εμπλοκή του με τα Βούρλα.

Σε σχετικό διάλογο που αναφέρεται στο σύγγραμμα του Β. Πισιμίση, από πρωτογενή έρευνα, διαβάζουμε:
«- Είχες ακούσει ότι τα Βούρλα ήταν του Πιπινέλη;
- Εγώ αν το „χα ακούσει; Εδώ βούιζε ο τόπος όλος, Υπουργός ήταν αυτός και το νοίκιαζε στο κράτος. Μεταξύ τους τα τρώγανε, μεταξύ τους τα τρώνε. Δεν αλλάζει τίποτα»

Συμπληρωματικά, η Τέτη Τώλου, συγγραφέας του βιβλίου «"Κάτι να μείνει από μένα" – Πόρνες στα Βούρλα», αναφέρει στην συνέντευξή της για την τότε περίοδο, «Ως ιδιοκτήτρια του οικοπέδου εμφανίζεται η οικογένεια Πιπινέλη. Σημειωτέον, η ίδια οικογένεια το 1963 ανέδειξε πρωθυπουργό υπηρεσιακής κυβέρνησης» και συμπληρώνει, «Εμφανίζεται τότε επίσης το όνομα Μπόμπολας. Δεν γνωρίζω αν υπάρχει σχέση με τον σημερινό Μπόμπολα, όμως έχει ενδιαφέρον η συνωνυμία.

Αυτός ανέλαβε ως εργολάβος να χτίσει το ακίνητο, αλλά η σχέση του με το συγκρότημα των Βούρλων δεν περιορίστηκε σε αυτό. Ο Μπόμπολας έκανε συμφωνία με τον Δήμο Πειραιά, γιατί το μπορντέλο ήταν πλέον και κερδοσκοπική επιχείρηση. Ο δήμος ήθελε να περιέλθει το ακίνητο στην ιδιοκτησία του έπειτα από 50 χρόνια. Ο Μπόμπολας κατάφερε να μείνει το ακίνητο στην ιδιοκτησία του και να περάσει

μετά τον θάνατό του στους κληρονόμους του. Η συμφωνία που έκανε ο Μπόμπολας με τον Δήμο Πειραιά όριζε ότι δεν θα υπήρχαν άλλα μπορντέλα στον Πειραιά, έτσι ώστε καμία πόρνη να μη δουλεύει εκτός Βούρλων.

Μάλιστα, πίεζε την αστυνομία να κυνηγά όσες πόρνες είχαν μείνει απ' έξω».

Άλλη αναφορά στον υπουργό Πιπινέλη, αναφέρει ότι «Για την περιοχή αυτή - εκατό μέτρα μετά τον Άγιο Διονύση– λεγόταν τότε ότι την είχε κατακτήσει και την έκανε κτήμα του κάποιος Πιπινέλης (ο παππούς του Πιπινέλη του Νεώτερου, που χρημάτισε Υπουργός επί Δικτατορίας της επταετίας του 1967-1974). Σο 1870 περίπου, αφού το αποξήραναν και το καθάρισαν από τα βουρλόχορτα, το μπάζωσαν και το ισοπέδωσαν. Αυτός, λοιπόν, ο μεγαλόσχημος πολιτικός σκέφτηκε να επενδύσει τα χρήματά του σε μια επικερδέστατη επιχείρηση (πορνείο)».

Με λίγα λόγια, η κατάσταση στα Βούρλα της Δραπετσώνας, φαίνεται να συνοψίζεται στην εξής αναφορά: «Υπήρχε κερδοσκοπική επιχείρηση, η οποία εισέπραττε το ενοίκιο, παρείχε τα δωμάτια, τον εξοπλισμό, τα κλινοσκεπάσματα κλπ. και έπαιρνε το χρήμα. Μια φορά τον χρόνο τα κατέβαλλε στον Δήμο Πειραιά. Τα Βούρλα είχαν δύο ιδιαιτερότητες. Εκτός του ότι ήταν, όπως λέει ο Πετρόπουλος, μια μαντρωμένη μπουρδελογειτονιά, δεν υπήρχαν μαμάδες και οι γυναίκες δούλευαν για λογαριασμό τους.

Είχε, δηλαδή, η καθεμία το δωμάτιό της και ζούσε και δούλευε σε αυτό».

Όσον αφορά την ζωή μέσα στους κρατικούς οίκους ανοχής, αλλά και την περιφρούρηση της εύρυθμης λειτουργίας τους, μάλλον περιγράφονται στην παρακάτω αναφορά «Υπήρχε πολλή ένταση, έπεφτε πολύ ξύλο σχεδόν κάθε μέρα. Οι γυναίκες τσακώνονταν μεταξύ τους, με τους πελάτες, με τους νταβατζήδες. Γίνονταν τρομερές συμπλοκές. Οι νταβατζήδες πετάγανε μαχαίρι για να λύσουν τα θέματα τιμής, ενώ δεν απο-

κλειόταν ο φόνος. Υπήρχε λοιπόν σταθμός της χωροφυλακής μέσα στον περίβολο των Βούρλων. Και σε έναν από τους δρόμους γύρω από το συγκρότημα υπήρχε αστυνομικό τμήμα – το αστυνομικό τμήμα της Δραπετσώνας, που υπάρχει στο ίδιο σημείο μέχρι σήμερα».

με ψηλό μαντρότοιχο, είχε πτέρυγες με ομοιόμορφα κελιά κι έμοιαζε με φυλακή. Τον καιρό της Κατοχής μετατράπηκε σε φυλακή και ως φυλακή τελείωσε τη σταδιοδρομία του το 1970 που κατεδαφίστηκε».

Το κοινωνικό πλαίσιο της εξαναγκασμένης πορνείας στα Βούρλα

Συνοπτικά όλη η ιστορία της περιοχής των Βούρλων περιγράφεται στις εξής σειρές: «Τα Βούρλα ήταν ένα τεράστιο δημόσιο μπορντέλο στη Δραπετσώνα, που έφτιαξε ο δήμος του Πειραιά το 1875. Λειτούργησε επί έξι δεκαετίες υπό την προστασία του κράτους και την περιφρούρηση της αστυνομίας. Ήταν περιφραγμένο

Το νομοθετικό πλαίσιο για τον χωρικό περιορισμό των εκδιδόμενων γυναικών, προϋπήρξε της δημιουργίας των πρώτων κρατικών πορνείων. Ήδη στις 24 Απριλίου του 1873, εκδόθηκε διάταγμα, βάσει του οποίου απαγορευόταν στην πόλη του Πειραιά να κατοικούν οι εκδιδόμενες γυναίκες, παρά μόνο στις προβλεπόμενες γι᾽

αυτές εγκαταστάσεις. Αυτό προφανώς δεν συνεπαγόταν ότι είτε πριν είτε μετά την ολοκλήρωση των εγκαταστάσεων, δεν υπήρχαν γυναίκες οι οποίες εκδίδονταν παρανόμως.

Οι παρανόμως εκδιδόμενες γυναίκες, δραστηριοποιούνταν στα σοκάκια, ανάμεσα στα καπηλειά και το λιμάνι.

Η όποια απόπειρα του κράτους να ελέγξει την πορνεία, δεν πραγματοποιήθηκε με γνώμονα την προστασία των γυναικών αυτών, ούτε την απόπειρα ελέγχου της εγκληματικότητας. Χαρακτηριστικά, στο βιβλίο του Β. Πισιμίση αναφέρεται ότι η φτώχεια, η ανέχεια, η ανάγκη για επιβίωση, καθώς και η περιθωριοποίηση, αποτελούσαν βασικές αιτίες για την άνθιση, ή και τη δημιουργία του «υποκόσμου».

Με τον όρο «υπόκοσμο», όπως αυτός χρησιμοποιείται από τον Β. Πισιμίση, νοείται η συνάρθρωση εγκληματιών πάσης φύσεως. Η πρόθεση του εν λόγω βιβλίου, αλλά κι ενός μεγάλου μέρους της συγκεκριμένης έρευνας, αποτυπώνονται στις εξής σειρές, «Πρόθεσή μου είναι να απεικονίσω ένα ιδιαίτερο κομμάτι της κοινωνίας που συχνά αποσιωπάται στις σελίδες της επίσημης Ιστορίας. Ωστόσο, αυτή η «κρυφή» Ιστορία συχνά φωτίζει πτυχές της κοινωνίας, που δέχεται τις επιδράσεις των διαφόρων εθνικών ή παγκόσμιων αλλαγών και προκαλεί αφ' εαυτής ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον, κοινωνιολογικό ή ανθρωπολογικό»

Αρχικά, αξίζει να προσεγγίσουμε το πλαίσιο κατά το οποίο οι γυναίκες εκείνης της εποχής εμπλέκονταν με την πορνεία. Για το μεγαλύτερο ποσοστό αυτών, και ειδικά για τις γυναίκες που εκδίδονταν στα κρατικά πορνεία, υπήρξε ένα ιδιαίτερο καθεστώς εκβιασμού και τρομοκρατίας, προκειμένου να ξεκινήσουν να εκδίδονται. Ο συνήθης εκβιασμός, που χρησιμοποιούταν, πρόκυπτε δια μέσω των προσωπικών σχέσεων. Η εποχή εκείνη, κατά την οποία δεν έχουν προκύψει οι μεγάλοι μετασχηματισμοί στις έμφυλες σχέσεις, που έφερε ο Β'

Συνεχίζεται στη σελ.23

Τα καρέ που ακολουθούν, είναι απόσπασμα από την πρώτη απόπειρα της V. (όπως υπογράφει), να αφηγηθεί μία ιστορία μέσω των σκίτσων της, βασισμένη στον μύθο του Fenrir. Ο Fenrir, κατά την σκανδιναβική μυθολογία, ήταν ένας γιγαντιαίος λύκος, γιός του Λοκυ, για τον οποίο υπηρχε η προφητεία ότι θα προκαλέσει το Ραγκναροκ και θα καταστρέψει τον υπάρχον κόσμο. Αυτό ηταν αρκετό για να αντιμετωπιστεί ο Fenrir με καχυποψία από μικρή ηλικία, με τους θεούς να προσπαθούν να ξεγελάσουν τον λύκο μέσω παιχνιδιού και να τον αλυσοδεσουν για πάντα, τοποθετώντας του ένα σπαθί κατακόρυφα μεσα στο στόμα του για να μην κλείνουν ποτέ οι γναθη του. Και τα καταφέρνουν. Μέχρι που ο Fenrir, με την προδοσία και τον βασανισμό, σπάει τα δεσμά του, προκαλεί το Ραγκναροκ, σκοτώνει τον Όντιν και σκοτώνεται από το χέρι ενός γιού του Όντιν. Το κομικ αυτό επιχειρεί να δώσει στον Fenrir μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή, έχοντας την μνήμη και την επίγνωση του τι συνέβη στην προηγούμενη

"dwell in the marshes", they said
"it will be quiet", they said

What the...
Hey! Hey!
Are you Fenrir?

So.. it begins..

Now what..?

Ri, won't come down yet

Where is Axel?

Hmmm... What's the fuss with that wolf..?
It smells.. like.. death..

AXEL!

OH...

NONONONONONONONONONONONONO!!!

Death, but also,
a great deal of sorrow

AXEL! GET DOWN HERE
BEFORE HE WAKES UP!

WHO! I THINK I'M COMING DOWN!
One way or another..

OH FOR NUT'S SAKE!

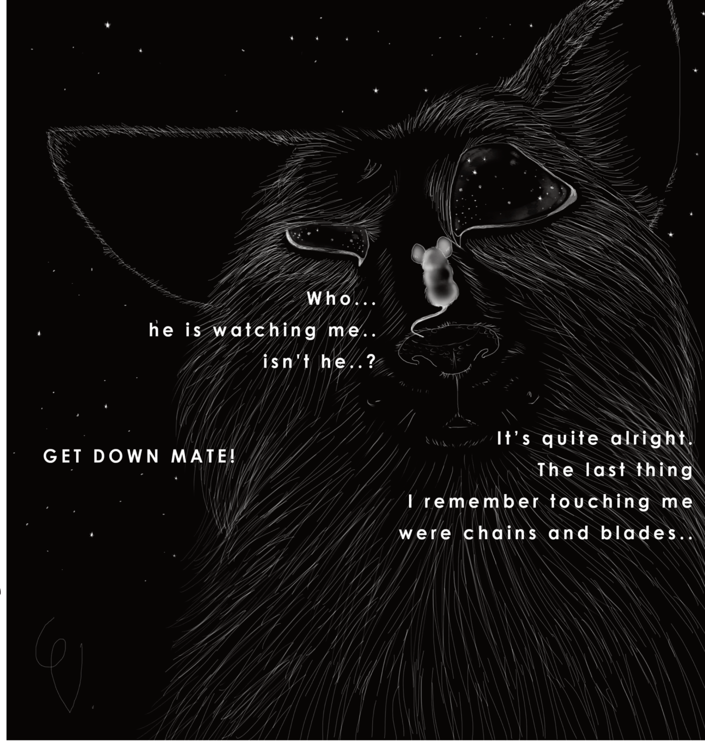
AAAANSWER TO ME WooOOLF!!!
Now that's rude!

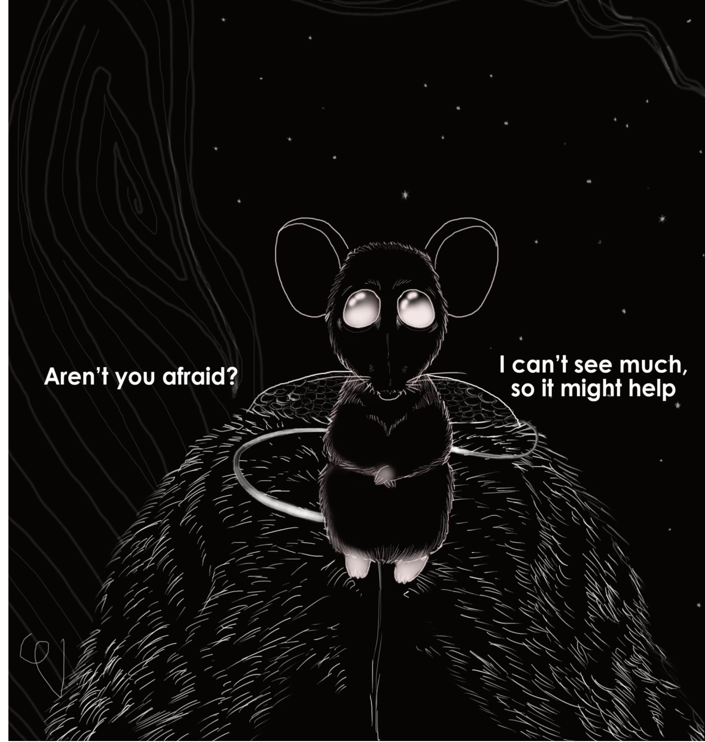
Fair enough... I'm coming out...
Hold your fangs please...
lower the mohawk...
oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy..oh
boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy.. oh boy..

Any minute now...
For how many minutes
he is not breathing?!
He's gonna die!
Shut it!!!!
He'll burst!

IIIII'm here...!
And... I'm late!
Come down guys...

ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ fenrir, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ‘he who dwells in the marshes’. ΑΥΤΟΣ ΔΗΛΑΔΗ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΑ ΕΛΗ.
τα νέα καρέ του κόμικείναι διαθέσιμα στο instagram @fenrir_the_wolf_by_v

Who...
he is watching me..
isn't he..?
GET DOWN MATE!
It's quite alright.
The last thing
I remember touching me
were chains and blades..

Aren't you afraid?
I can't see much,
so it might help

Συνεχεια απο τη σελ.18

Παγκόσμιος Πόλεμος, είναι δομημένη πάνω στον αναπαραγωγικό ρόλο της γυναίκας, ως αναγκαίας συνθήκης για την αναπαραγωγή του έθνους – κράτους, μέσα από την πυρηνική οικογένεια.
Για να επιτελέσει η γυναίκα το ρόλο της, θα έπρεπε να τηρήσει τα χρηστά ήθη και να νυμφευτεί,
δημιουργώντας την δική της οικογένεια στα ήδη υπάρχοντα πρότυπα.
Οποιαδήποτε παρέκκλιση αυτού, συνεπαγόταν την αποδοκιμασία ή και την κατακραυγή του γενικού κοινωνικού συνόλου.
Επιπροσθέτως, υπήρχαν νομικές κυρώσεις για το ενδεχόμενο της μοιχείας, ενώ στην περίπτωση γάμου, στον οπόιο ο σύζυγος παρατηρούσε ότι η σύζυγός του είχε πρότερες σεξουαλικές εμπειρίες πέραν του γάμου τους, είχε το δικαίωμα να ζητήσει την εκδίκαση της υπόθεσης,
ζητώντας οικονομική αποζημίωση.
Ο φόβος του στιγματισμού για τις γυναίκες της εποχής, υπήρξε ο κύριος μοχλός πίεσης από επιτήδειους.
Στόχος τους ήταν να αναγκάσουν νεαρά κορίτσια στο να εμπλακούν στο κύκλωμα της πορνείας.
Σύναπταν σχέσεις μαζι τους, σε επίπεδο αρραβώνα ή και γάμου, τις απομάκρυναν από την περιοχή που αρχικά διέμεναν, και προφασιζόμενοι είτε ότι θα τις εγκαταλείψουν, είτε ότι έχουν οικονομικές δυσκολίες και προκειμένου να μην στιγματιστούν οι ίδιες,
εξαναγκάζονταν να εκδίδονται για να αποφύγουν την περίπτωση εγκατάλειψης και να βοηθήσουν, στην περίπτωση των οικονομικών δυσκολιών.
Αρχικά, οι όποιοι επιτήδειοι προφασίζονταν ότι ήταν μεμονωμένο γεγονός η συνεύρεση της συντρόφου τους με κάποιον πελάτη, αλλά πολύ άμεσα αυτό κατέληγε να είναι ο κανόνας, καθώς και αυτό το γεγονός χρησιμοποιούταν ως επιπλέον μέσο εκβιασμού. Οι πολλαπλές όψεις άσκησης εξουσίας, είναι εμφανείς. Η δομή της πυρηνικής οικογένειας απ᾿ τη μία, η ανώτερη θέση του άντρα

στην κοινωνία από την άλλη, σε συνδυασμό με τα «χρηστά ήθη» της εποχής, επιφόρτιζαν τις γυναίκες με

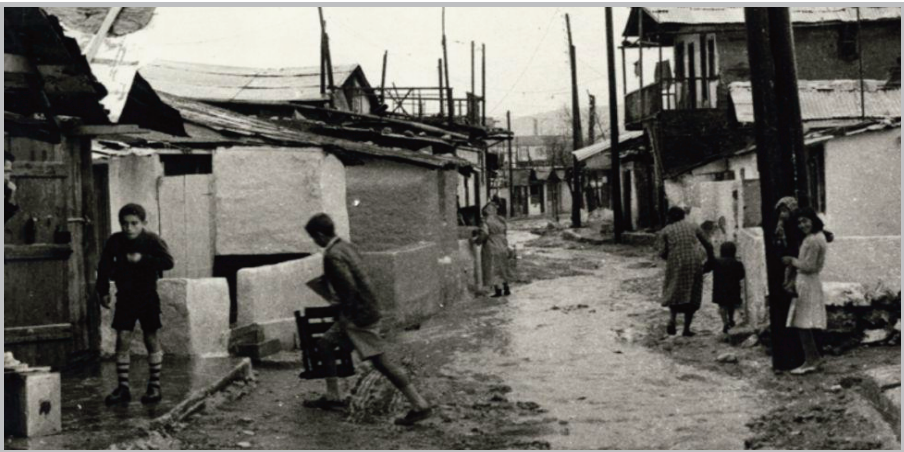
πολλαπλές ευθύνες και καταπιέσεις.
Μία από τις εκδιδόμενες γυναίκες λέει, “Πού να πάμε; Εμείς όπου κι αν πάμε είμαστε σαν τα σκυλιά”.
Ο τοίχος των Βούρλων δεν προστάτευε μόνο τους έξω από τις γυναίκες αλλά και τις γυναίκες από τους έξω.
Μια μαρτυρία λέει ότι πήγαν τρεις γυναίκες των Βούρλων στην εκκλησία για να παρακολουθήσουν την κυριακάτικη λειτουργία και με το που τις είδαν οι “τίμιες” γυναίκες άρχισαν να τις αγριοκοιτάζουν και να τις φτύνουν μέσα στην εκκλησία. Οπότε έγινε φασαρία, σταμάτησε η λειτουργία και τις έβγαλαν έξω σηκωτές. Ήταν πλάσματα χωρίς επιλογή. Και η καθεμία στη ζωή της είχε πέσει θύμα κάποιου σωματέμπορου. Μη φανταστείτε ότι οι σωματέμποροι ήταν απαραιτήτως άθλιες φυσιογνωμίες του λιμανιού, πολλές φορές ήταν άνθρωποι της καλής κοινωνίας, μεταξύ αυτών και πολλές γυναίκες».

Συνήθως, αυτές οι γυναίκες προέρχονταν από την επαρχία, ήταν μικρές ηλικιακά και μαζι με κάποιες από τις κοπέλες, που προήλθαν από την Μικρά Ασία μετά την Μικρασιατική Καταστροφή, κατέληγαν στα κρατικά πορνεία των Βούρλων. Όπως αναφέραμε προηγουμένως, οι εγκαταστάσεις αποτελούνταν από τρία κτίρια. Συνολικά, εκδίδονταν περί τις 70 γυναίκες, οι οποίες, όπως αναφέρεται στις μαρτυρίες του βιβλίου του Β. Πισιμίση, εξυπηρετούσαν τριψήφιο αριθμό αντρών η κάθε μία. Σε αυτό το σημείο, πρέπει να πούμε έναν επιμέρους διαχωρισμό των γυναικών εντός των εγκαταστάσεων, ο οποίος έχει οικονομική βάση. Αυτός υπήρχε και ανάμεσα στις γυναίκες εντός των εγκαταστάσεων, αλλά και στο σύνολό τους σε σύγκριση με αυτές, που εκδίδονταν παρανόμως. Στην περίπτωση των νόμιμα εκδιδόμενων γυναικών, υπήρχε οικονομική, εμφανισιακή και ηλικιακή διάκριση. Κατανέμονταν βάσει ηλικίας στα τρία κτίρια των εγκαταστάσεων. Στην πρώτη σειρά ήταν οι μικρές ηλικιακά γυναίκες, στη δεύτερη οι πιο μεγάλες και στην τρίτη ήταν οι μεγαλύτερες. Αντιστοίχως υπήρχε και οικονομική διαφορά ανά κτίριο. Στην τρίτη περίπτωση των γυναικών, επειδή δεν κρίνονταν ως επιθυμητές, οι οικονομικές τους απολαβές δεν ήταν σταθερές και μειώνονταν κάθε φορά, προκειμένου να γίνουν πιο δελεαστικές. Ακόμη χειρότερες, όμως, ήταν οι συνθήκες για τις γυναίκες εκτός των εγκαταστάσεων.

Παρατίθεται ένα απόσπασμα μίας μαρτυρίας, προκειμένου να γίνουν καλύτερα αντιληπτές οι τότε συνθήκες: «[...] - Ναι, έχω διαβάσει αρκετά για την απόδραση, Οι γυναίκες, φεύγοντας από τα Βούρλα πήγαν στην Τρούμπα;

- Οι μικρές και αυτές που μετράγανε, ναι. Οι άλλες βγήκαν στους δρόμους, στις Λαμαρίνες, έτσι έλεγαν την περιοχή, γιατί ήταν όλο εργοστάσια σκεπασμένα με λαμαρίνες, και, μόλις σουρούπωνε, ήταν σκοτεινά και δεν πάταγε ψυχή. Εκεί οι

πουτάνες είχαν μεγάλη πλάκα. Δε φορούσαν βρακί, σήκωναν το φουστάνι, πάταγαν και το „να πόδι πάνω στον τσιμεντόλιθο που είχαν για σκαμπό και πήδαγες μ‟ ένα τάληρο. Γιόμισε ο κόσμος γαλόνια τότες, γιατί αυτές του δρόμου δεν πέρναγαν από γιατρούς».

Ο όρος «γαλόνια» (σημ. αργκό για τα στρατιωτικά παράσημα) χρησιμοποιείται για να περιγράψει τα αφροδίσια νοσήματα. Ως εκ τούτου, γίνεται αντιληπτή άλλη μία διαφορά μεταξύ του τρόπου διαβίωσης των εκδιδόμενων γυναικών. Όσες ανήκουν στον κρατικό οίκο ανοχής αναγκάζονται να περνούν από τακτικούς ιατρικούς ελέγχους κι έτσι, αν κάποια εμφανιζόταν να έχει νοσήσει από κάποιο αφροδίσιο νόσημα, υποχρεούταν να σταματήσει να εργάζεται μέχρι την αποκατάσταση της υγείας της, όπως φαίνεται και στο παρακάτω απόσπασμα.

«Σε πιο δύσκολες συνθήκες ζούσαν οι γυναίκες που εκδιώκονταν από τα Βούρλα γιατί είχαν κάνει κάποιο παράπτωμα. Αυτές δεν είχαν πού να πάνε. Είτε έκαναν καλντερίμι, που σημαίνει ότι ήταν αδήλωτες και ήταν θέμα μηνών να νοσήσουν, είτε κατέληγαν σε κάτι παροπλισμένα καΐκια του Πειραιά. Εκεί ζούσαν την πλήρη εξαθλίωση. Η Λιλίκα Νάκου, που έκανε το ρεπορτάζ για τα Βούρλα εν έτη 1936, πήγε

στην περιοχή και βρήκε ανθρώπους που την οδήγησαν στα καραβάκια αυτά, τα σλέπια – έχει γράψει και ο Καββαδίας ένα ποίημα γι" αυτά: Κοινές γυναίκες το 'χουν κάνει τώρα "σπίτι" / αλήτες και πρεζάκηδες η πελατεία... Οι γυναίκες αυτές έμεναν έγκυες και γεννούσαν μέσα σε αυτά τα καραβάκια, φοβερή ιστορία. Άνθρωποι στον πάτο του κόσμου».

Η περίπτωση των Βούρλων σε αυτή την περίοδο, αποτελεί μία φυλακή για τις γυναίκες, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Είτε έγκλειστες στον οίκο ανοχής, είτε «ελεύθερες» γύρω από αυτόν, εξαναγκάζονταν σε μία συνθήκη επιβίωσης, κατά την οποία επιτελούσαν τον ρόλο των «χρήσιμων σωμάτων», σε κράτος και προαγωγούς. Με τον όρο «χρήσιμα σώματα», νοείται η άντληση κάθε μορφής αξιας-χρησιμότητας, της ζωής των υποκειμένων, από διάφορες μορφές εξουσίας, στο πλαίσιο της βιοπολιτικής. Η βιοπολιτική αντιστοίχως, αφορά στις τεχνικές διαχείρισης και ρύθμισης της ζωής και του θανάτου των ανθρώπινων πληθυσμών από την εκάστοτε εξουσία. Αυτό σημαίνει πως η πολιτική έχει τη δυνατότητα να διαμορφώνει και να μορφοποιεί τη ζωή του ανθρώπινου είδους κατ" όπως θέλει και χρειάζεται ώστε να εδραιωθεί και να αυξάνει τη δύναμή της»...

ΒΕΡΓΙΝΑ

Shavi guli

Σ' αυτά τα τρένα συμφώνων
που τα διατρέχουν Σβάνοι, Μινγκρέλλοι, Λάζοι
-μ' άγριες μπαρουτοκαπνισμένες γενειάδες,
πότε με κοφτερά μαχαίρια έτοιμοι για πόλεμο
και πότε με χαμόγελα άπιαστης ευτυχίας
πρόθυμοι να πατήσουν κατακόκκινα σταφύλια,
μουρμουρίζοντας καντάδες για τις αγαπημένες τους
και να καλοδεχτούν τους ξένους-
μπήκα χωρίς φόβο.

Από βαγόνι σε βαγόνι ταξιδεύει ο νους
-θα χρειαστείς το Χρυσόμαλλο Δέρας,
τα πόδια μου για να πετάξουν θέλουν χιλιάδες πεταλούδες-,
σμήνη ολόκληρα χελιδονιών και γλαρών,
μην στερήσουμε το σύμπαν απ' τις διαφυγές του-.
Το σώμα πίσω, στην Ηπείρου,
μετέωρο έμεινε μες στις σκιές και την πίσσα της ασφάλτου
ν' αποφεύγει τις δεσμεύσεις των ρημάτων.
Τι που κοχλάζουν ανυπόμονα οι λέξεις;
Χείλη σφιχτά κλεισμένα εδώ.

Άφησα τα μάτια μου να κλαίνε
με τις μητέρες που κάτω
απ' τα τσαντόρ, τα χιτζάμπ, τις μπούργκες,
θρηνούν πεθαμένα παιδιά και χαμένους συγγενείς
-όλη η Μεσόγειος νεκρούς σπαρμένη-,
με τις γυναίκες που τις θέρισαν φονιάδες,
σφαγμένες, πυροβολημένες, πνιγμένες,

όλες τους,
με 'κείνες που εκπορνεύονται δεμένες με τα μάγια…
Τα χέρια μου -γροθιές σφιγμένες-, μαζί τους
-χέρια κουρασμένα απ' τ' αντισηπτικά
που βάφω μωβ τα νύχια τους
γιατί δεν σταματώ ν' αντιστέκομαι!-,
χέρια αχρείαστα ίσως
γι' αγκαλιές που ακύρωσε (;) ο χρόνος.
Ποιος ξέρει...

Έξω απ' τα παράθυρα των βαγονιών
χρυσά στάχυα, ξαφνιασμένα άλογα,
γέλια κοριτσιών, μυρωδιά ψωμιού φρεσκοψημένου.
άγουρα καλοκαίρια και σκονισμένα μπλουζ
με προσπερνούν
βλοσυροί άγιοι- φυγάδες από μισογκρεμισμένα μοναστήρια,
ηλιοκαμένοι αγρότες με κρυστάλλινα ποτάμια στις πλάτες
τους,
φαντάσματα πολεμιστών με το καινούριο αλφάβητο νωπό στις
σέλες τους
κι εσύ, εσύ, εσύ…

Μια πρό(σ)κληση ανοιχτή
-πού να σου εσωκλείσω την καρδιά μου;-.

Αικατερίνη Γεμπέλη

RAMONES
Hey ho, lets go!

Γιάννης Ραμόν

Σε ένα ψυχολογικό πείραμα, ζήτησαν από δύο συμμετέχοντες να κοιτάξουν από ένα παράθυρο, το εσωτερικό του σπιτιού και να περιγράψουν τι είδαν.

Ο ένας περιέγραψε την βαριά επίπλωση, την πελώρια βιβλιοθήκη, τα κλασικά φωτιστικά και το χαλί.

Ο άλλος συμμετέχων, περιέγραψε την χαρούμενη ατμόσφαιρα γύρω από το τραπέζι όπου έτρωγε όλη η οικογένεια, τα γέλια των παιδιών που ακούγανε τις ιστορίες της γιαγιάς.

Ενώ και οι δύο είδαν τον ίδιο χώρο, αντιληφθήκανε διαφορετικά την πραγματικότητα.

Αυτό συμβαίνει μιας και προσλαμβάνουμε την πραγματικότητα φαινομενολογικά , ο καθένας μας έχει την προσωπική του οπτική. Αυτό είναι και ένα καίριο στοιχείο των ανθρωπίνων διαφωνιών.

Οι Ραμόνς είναι γνωστοί σαν πρωτοπόροι της Πανκ σκηνής.

Η μουσική τους άφησε ανεξίτηλη σφραγίδα και οι φαν τους είναι εκατομμύρια ανά την υφήλιο. Το απλό γρήγορο και εκρηκτικό παίξιμο τους τους καθιστά μια πολύ ξεχωριστή μπάντα, που επανέφερε το Rock and Roll στην βάση του.

Είναι γνωστή η χρόνια αντιπαλότητα του Τζόυ (Φωνή) και του Τζόνυ (κιθάρα), γύρω από πολιτικές πεποιηθήσεις και προσωπικές προστριβές.

Ο Τζόυ Ραμόν ήταν εβραικής καταγωγής και ο Τζόνυ Ραμόν είχε δεξιές πεποιηθείσεις και στην απονομή των βραβείων R'N'R Hall of fame, είχε συγχαρεί τον πρόεδρο Μπους για την επιτυχία του στις εκλογές.

Ο Τζόυ έπασχε από Ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή και ο Ντί-ντι από διπολική διαταραχή και χρόνια χρήση ουσιών.

Ο Μάρκυ είχε φύγει από το γκρουπ για τέσσερα χρόνια ένεκα αλκοολισμού (το είχε αντικαταστήσει

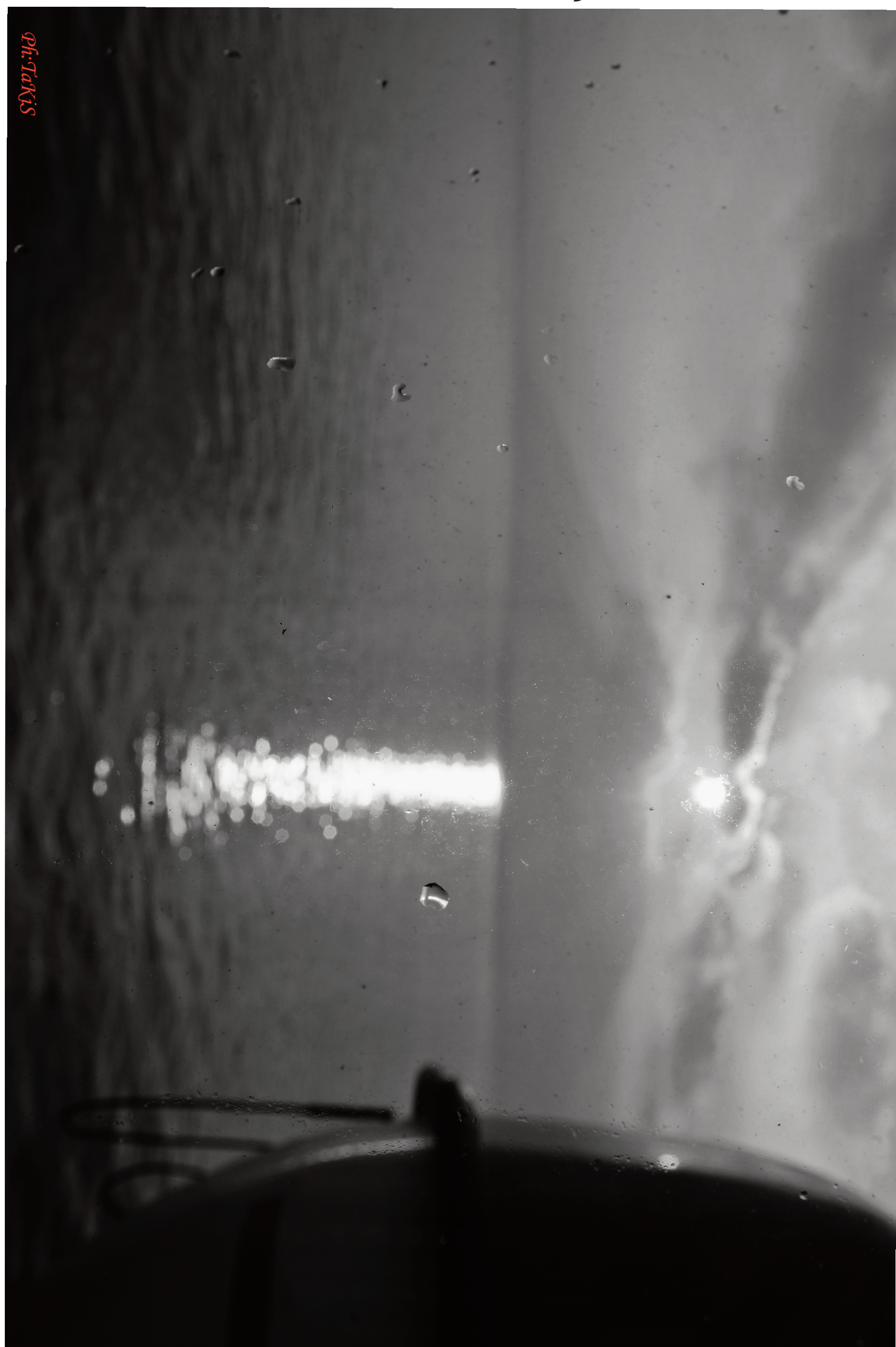
ο Ρίτσι Ραμόν).

Παρόλα τα ανωτέρω και πολλά άλλα προβλήματα η μπάντα έβγαλε 14 δίσκους ενώ έκανε το εκπληκτικό ρεκόρ των 2.260! live shows στην διάρκει των 22 ετών ζωής της.Αυτό μεταφράζεται σε 100! live ανά έτος.

Μήπως τελικά τους ανθρώπους τους ενώνουν περισσότερα από αυτά που τους χωρίζουν?

Μήπως κάποιες φορές, το ποτήρι είναι μισογεμάτο και το βλέπουμε μισοάδειο?

Hey ho lets go!

Ph:TaKiS

And she’s stumbling ‘round

Barefoot in the sand,
She locked up her heart
In a cell only she’s guarding
Then got rid of the keys,
Threw them into the sea.
Still begging for vengeance, aren’t ya?
Every bottom has a top,
Been failed by feelings,
No pain nor resent,
They are treacherous hopes.
Won’t you open up the door, baby?
There must be someone you will trust!?
Isabella
Is such a lonely girl
When she’s tripping alone
In the back seat of the taxi
She sentenced her love
To ceaseless penalty.

HAVANA

EXPLICATIO VITAE MUNDI UNIVERSI OMNIMQUE*
(ΩΔΗ ΣΤΟ ΧΑΟΣ)

Να βλέπω τους Γαλαξίες να χορεύουν με γυμνό μάτι.
Να μαγεύομαι απ΄τις δομές των κρυστάλλων.
Να εξερευνώ το κάθε μου κύτταρο χωρίς χάρτη.
Να εμπνέομαι από την επιμονή των αειθαλών αναρριχόμενων.
Το Χάος να λατρεύω στις καθημερινές τελετουργίες μου.
Να καταστρέφω τρυφερά και να ερωτεύομαι βίαια.
Να διαστέλλω το χώρο γύρω μου.
Και να διευρύνομαι!
Να διευρύνομαι!
Πανταχού παρούσα.
Απ΄το Τίποτα πληρούσα.
Αδιαλλείπτως αναπνέουσα.
Η Ζωή δε γυρεύει απαντήσεις.
Η Ζωή χορεύει.

*(Η απάντηση στη Ζωή,στον Κόσμο,στα Πάντα.)

ANGEL PUNK

Στης αβύσσου τη ραχοκοκαλιά
εκεί που οι κορυφές τυφλές
χαϊδεύουν το Ναδίρ, ξεκίνησε
η αναζήτηση θερμής της αναπαράστασης.

Όραση διάφανη σε αφανείς ανάμεσα
Άγγιγμα άτεμνο σε άμορφους τριγύρω
Ανάσα βουβή στην πιο σκοτεινή μάζα αερίων

Η μοναξιά μονώνει τα ουρλιαχτά των από πάνω.

Καταληκτική η αγκαλιά με το ανθρώπινο σκυρόδεμα
δίχως ενοχή κομματιάζει το ξεραμένο κορμί,
φτηνό κρασί σε πλαστικό άδειο μπουκάλι,
αντιστοιχία κενού στο έμβιο και το άβιο.

Χείλη ακίνητα, αμνησιακά
Μάτια πλαστικά και εχθρικά, διώκτες φάροι
Δάκτυλα απόντα, εξόριστα από την ύλη τους
Μορφές αποτυχημένης επανάληψης ημιτελών ταυτοτήτων

Η αντινομία του ταξιδιού
από κορφή σε κορφή
στα βουνά των πεδίων του Ναδίρ
έχει γίνει γνώση.

Όλα όσα έμοιαζαν ζωντανά
νεκροβατούν εδώ,
πιστά στην αρχή της αμφισημίας των Πάντων.

Μια νεκροφάνεια σε αντίστροφη αναλογία
Οι ορμές λιμνάζουν σε βάθρες λασπωμένες
Επιθυμία μόνο για την μη-Επιθυμία
Κίνηση υποταγμένη σε διαταραγμένο Ακούσιο νευρικό σύστημα

Στάση...

Λίγο πριν επίτιμο σπόνδυλο αβύσσου με ορκίσουν
Ως δύναμη αναπότρεπτη και εκ του απείρου ορμώμενη,
εμφανίζεσαι
πιο σκοτεινή από τα Μαύρα Δάση, πιο φωτεινή από
Μαύρη Νύχτα
κόντρα στην αρχή της αμφισημίας των Πάντων,
και η Άβυσσος δεν είναι πια παρά μια αναπαράσταση
και πλέον ο θάνατος μας κυνηγά λίγο πιο καθυστερημένα.

ΝΙΚΟΣ Κ

φωτο:ΤΑΚΗΣ

Για τη Λίλιθ

Σαν από τη Θάλασσα, αναρριχάσαι απ το βυθό γοργόνα,
Ήλιος, θαμπώνει το ναό σου και κορμί περσονα,
Τα ματια λάμπουν, τα δικά σου, μες στου πελαγους, Χάος
Και ξέρω της αστειρευτης πηγής, προσφέρεις άφθονια,

Ξέρω ότι η ζωή, ειν' έμπνευση, μαζί σου...
3 λέξεις είπαμε, τα βλέφαρά ταίριαξαν,
Το βλέμμα σου ρεαλισμό, αγαλλίαση τα μάτια
Σβήνοντας τη καφτρα πάνω μου, το πόνο απαλύνεις

Τα ξόρκια στο διάβα σου, πεπρωμένο μου, μ' αγαπη
Κ' αν γραφω τη δυστυχία μου, που σε ποθώ, σε θέλω,
Το μονοπάτι ειν'
Δύσβατο και στη πληγή αλάτι

Χαμόγελα μου, ουρανε, γη παίξε το χαρτί σου,
Τούτη η μέρα να ναι η εκλεκτή, που θα χαθώ μαζί σου
Που θα πετάξουμε ψηλά σε ουρανό, φεγγάρι,
Θα σου χαϊδεύω τα μαλλιά, θα σε φιλώ στ αστέρια..

Γλυκα 16ι μέσα σου, πράσινο των ματιών σου,
Αφθονη πάνω, χάρη σου, της πλάσης μυστικό μου
Μοναχικού διαβατη μου απλωσες το χέρι,
Και τη θηλιά μου έκοψα και το χαρτί μου σταχτη,

Να σ αγαπήσω έμελε, νεράιδα, ξωτικό μου
Και σαν το γιοφύρι μαγικό , αθανασία και φως γεματο..
Το τριαντάφυλλο στο στήθος μου, πονάει και ματώνει,
Τη μια στιγμή στο θάνατο, λυκνιζομαι, σαλεύω,

Μα πισω πάλι στη ζωή , το κινητρο γυρεύω
Όχι δε κάνω λαθως, το αγκάθι μου, είναι νόμος,

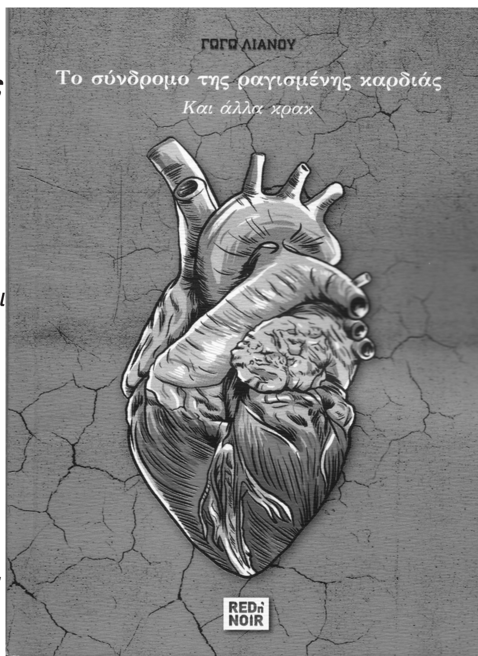
Θανάτου πνοή και το φιλί, ερωτευμένος, μόνος
Ξημέρωμα σαν ήρθε πάλι σήμερα , ηλιαχτίδα, χαρμολϋπη

Στο ταραγμένο μου μυαλό η
ανάσα σου πνοή μου
Σαν το κορμί μου πλάι σου ακουμπώ, λέω είναι τιμή μου,
Σαν ένα κυκλαμινο στην ύπαιθρο, πια να ζησω
Αγκυρα, λιμανι, να δεθω , κραγιόν μου να σε φορέσω,

Μόνο που τούτη τη φορά,
Παντοτινο τυφλο μου μονοπάτι,
Υπακοή , Δεσμεύτηκα, μπροστά στη πανσέληνο,
μ'Αγάπη..

Ο Κάιν σου, έμπνευση μου, χαρμολυπη,▯▯▯▯▯▯▯▯▯▯

***Σ**την ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ την **Παρασκευή 11 Ιούνη** έγινε η παρουσίαση Του **Συνδρόμου της Ραγισμένης Καρδιάς & άλλα Κρακ** ποιητικής συλλογής της **ΓΩΓΩ ΛΙΑΝΟΥ**. Το εν λόγω βιβλιαράκι είναι έκδοση **REDnNOIR**, και έρχεται μετά από άλλες τέσσερις προσπάθειες που έχουν προηγηθεί της συγγραφέως . Από ότι φαίνεται η ποιήτρια από το καλό πάει στο καλύτερο, οι προηγούμενες συλλογές ήταν οι: **Όμοιες Λήξεις/Κάτι Κόκκινο/Ακόμη Δυνατότερα/ Θλίψη Καιρική**, που θα πρέπει να διαβαστούν και αυτές. Πάρα την ισχυρή νεροποντή και το χαλάζι – τόσο ταιριαστό με το θέμα της βραδιάς μας- μαζευτήκαμε και η βραδιά που ξεκίνησε ακριβώς στην ώρα της, ήταν ομολογουμένως έξοχη! Ας μην φλυαρούμε όμως ας διαβάσουμε τις λέξεις της ίδιας της ποιήτριας ….*

Η ΓΕΝΙΑ ΜΟΥ

Η γενιά μου μετρά τις μέρες της με χαμένα μεροκάματα.
Όταν οι άλλοι κοιμούνται και ξυπνούν, η γενιά μου ζει και πεθαίνει.
Η γενιά μου ξέρει να λέει «ευχαριστώ», «παρακαλώ» και να προσφέρει.
Ακόμη και σ' εκείνους που της είπαν: «δεν μπορείς!»
Η γενιά μου παίρνει χάπια
πίνει αλκοόλ
κοιμάται σε βρώμικα στρώματα.
Σπασμένη γενιά.
Για τη γενιά μου, η μέρα δεν έχει μόνο 24 ώρες.
Για τη γενιά μου, η μέρα δεν έχει καν ώρες.
Έχει λεφτά.
2.50 ευρώ την ώρα / 3 ευρώ την ώρα / 1.50 ευρώ την ώρα.
Ζωή κομμένη σε χρήματα.
Η γενιά μου κάνει υπερωρίες και δεν πληρώνεται.
Η γενιά μου ζει με 300 ευρώ το μήνα,
και πληρώνει 220 ευρώ το ενοίκιό της.
Η γενιά μου δεν έχει μάθει να κάθεται.
Έχει μάθει να τρέχει.
Έχει μάτια ορθάνοιχτα με κόκκινες ρυτίδες στον λευκό φλοιό τους.
Κι όταν κοιμάται, κλείνει μόνο το ένα μάτι.
Η γενιά μου μεγαλώνει και ζει με υποκατάστατα.
Παντός τύπου.

Η γενιά μου ακούει στο όνομα Αλέξης, Χρήστος, Τάσος, Σταματίνα, Ιάκωβος, Μιχάλης.
Η γενιά μου ακούει στα ονόματα των πεσόντων.
Ονόματα παιδιών.
Νεκρών παιδιών.
Στη Μεσολογγίου, στη Στουρνάρη, στις καταλήψεις.
Η γενιά μου δεν πιστεύει σε φυλές και θεούς.
Χρώματα και σύνορα.
Η γενιά μου πιστεύει στον Άνθρωπο.
Η γενιά μου κανέναν δε μισεί.
Λάθος!
Μόνο τους άντρες που φοράνε μπλε, κρατούν όπλα, ασπίδες.
Τους άντρες που νομίζουν πως, χάρη σ' αυτά, είναι 2 μέτρα.
Μα η γενιά μου
-κι ο κόσμος όλος-
Δεν έχει ξαναδεί πιο μικρούς ανθρώπους.
Η γενιά μου δε φοβάται τίποτα πια.
Ούτε απογοητεύεται.
Φαρδαίνει και φαρδαίνει.
Να χωρά μέσα της το πάθος,
κι όλη η ανάγκη για επανάσταση.
Η γενιά μου έχει μεγάλα χέρια.
Να κρατά τις κόκκινες και μαύρες σημαίες στους αγώνες.
Στους δρόμους.
Και τον πόνο της, τον κάνει πανοπλία.
Που κανενός το όπλο δε διαπερνά.
Η γενιά μου ερωτεύτηκε και προδόθηκε.
Η γενιά μου ξέρει πως τίποτα δεν κρατά για πάντα.
Η γενιά μου, όταν βρέχει, κάνει τις πιο ωραίες και πιο μακρινές βόλτες.
Η γενιά μου μετρά τις μέρες της με χαμένα μεροκάματα,
και τις νύχτες με κόμπους στο στομάχι.
Μετρά τα χρόνια με λογαριασμούς που τρέχουν.
Η γενιά μου αγαπάει.
Αγαπάει πολύ η γενιά μου.
Η γενιά μου πηδάει όλα τα εμπόδια, με τρόπο ερωτικό.
Η γενιά μου κρατιέται χέρι-χέρι.
Είναι απροσπέλαστο τείχος η γενιά μου.
Καμία βόμβα
κανένα δακρυγόνο
κανένα όπλο
ποτέ δε θα το ρίξει.
Γιατί αποτελείται από πολεμιστές η γενιά μου,
με μεγάλη καρδιά.
Ποιος θα μπορούσε ποτέ να εναντιωθεί σ' αυτό;

ΓΩΓΩ ΛΙΑΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

Δικτατορία Λευκού στις πλάτες της Ιστορίας.

Το Λευκό είναι φοβικό,γι'αυτό εχθρικό.
Υπενθύμιση..
Το Λευκό,απορρίπτει τα Χρώματα.
Λευκό.Τεκμήριο απουσίας.

Αγνότητα...
Να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.
Ας μιλήσουμε για Βία και Απώθηση.
Δολοφονία Ενστίκτων!

Καθαρότητα..
-Υφαρπαγή!-
Η Καθαρότητα άλλωστε,πάντοτε έβαφε τα χέρια της κόκκινα.
Όταν μιλάμε για Καθαρότητα,πρέπει πάντα να
μιλάμε για φονικό.

Το Λευκό είναι στείρο.Δε δέχεται.
Το Λευκό διαστέλλει το χώρο,για να βλέπει εσένα
να συστέλλεσαι.
Την άνεση και την ηρεμία του Λευκού,την έχω δει στα
νοσοκομεία και τα ψυχιατρικά καθαρτήρια.

Λευκό. Βασανιστήριο του Ψύχους.
Λευκό. Απομόνωση και Απόσχιση.
Λευκό βάφουν το Πένθος και τον Θάνατο.
Λευκά φωνάζουν οι φωνή μη έχοντες.
Λευκός ο καμβάς αυτού που δε νιώθει.

Αθωότητα...
Προς άπαντες αυτοανακηρυσσόμενους "αθώους"..
Η νύφη δεν ήταν αθώα.Ήταν δόλια.

Αν Μαύρο είναι το χρώμα της Στέρησης,
Λευκό,είναι το χρώμα εκείνου που στερεί.

ANGEL PUNK

Soundtrack

για τους μήνες που πέρασαν και αυτούς που έρχονται.

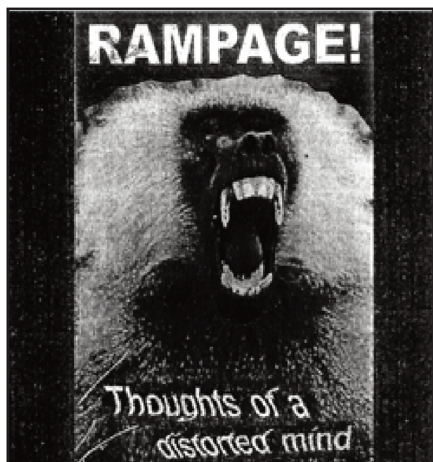
MELISSA – S/T
(FLESH PRISON, 2021)

4 ταλαιπωρημένες ψυχές από το Brooklyn, ξύπνησαν ένα πρωί και αποφάσισαν να συνθέσουν το πιο αλήτικο EP της χρονιάς. Τα μέλη της μπάντας, κομμάτι της underground σκηνής (Hank Wood & The Hammerheads, Conduit, Safe Word, Children With Dog Feet, Hustler, Barbed Wire, Appetite) της Νέας Υόρκης, παντρεύουν την παγωμάρα του 1ου κύματος του black metal, με την αγνή οργή του τωρινού αμερικάνικου Hardcore Punk και καταφέρνουν να δημιουργήσουν μια 16λεπτη βόμβα. Μόλις πέντε μέρες κυκλοφορίας (την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο) και με το θερμόμετρο να αγγίζει τους 40 βαθμούς, έχω να πω πως αυτή η κυκλοφορία θα είναι η αγαπημένη συντροφιά για το υπόλοιπο του καλοκαιριού.

Ιδανικό άκουσμα: στο δρόμο για δουλειά, γενική στο σπίτι, 16λεπτο κοπάνημα κεφαλιού στον τοίχο.

RAMPAGE! – THOUGHTS OF A DISTORTED MIND
(EXTREME EARSLAUGHTER, UNDER THE DEMOS, SELF RELEASED, 2021)

Μπάντα γέννημα θρέμμα της τελευταίας απάλευτης χρονιάς. Δημιουργήθηκαν στις αρχές του 2020 και μέχρι λίγο πριν το τέλος του είχαν καταφέρει να κυκλοφορήσουν την εν λόγω κασέτα. 9 κομμάτια δυναμίτες, 8 δικά τους και μια διασκευή (Antidote – Die At War), αφιερωμένα (όπως λένε και οι ίδιοι) στο πνεύμα του 80s Hardcore Punk. Φωνητικά φουλ οργισμένα, άρρωστα riffs, αυξομειώσεις tempo σαν χαστούκια και μπόλικο μίσος για αυτούς που

χρειάζεται. Από τις καλύτερες, ίσως η καλύτερη Hardcore Punk κυκλοφορία που άκουσα μέσα στη χρονιά. Και μπόνους τρομερή πρώτη ζωντανή εμφάνιση λίγες ημέρες πριν στο Γαλάτσι, για την οικονομική ενίσχυση του Αυτοδιαχειριζόμενου Κοινωνικού Στεκιού Στέγαστρο.

Ιδανικό άκουσμα: 3 το μεσημέρι συμβολή Πατησίων-Αλεξάνδρας, πολύ δυνατά μπροστά από μηχανάκια της ομάδας ΔΕΛΤΑ, σχόλασμα από τη δουλειά, μετά από κυβερνητικό διάγγελμα

MERCEDES GUEVARA – S/T (RDS REC HH, 2020)

Ένα τεράστιο κομμάτι στα ακούσματα των εφηβικών και σχολικών ετών και μετέπειτα, αποτελεί η σκηνή του post hardcore//screamo//emo που γεννήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 80 και γιγαντώθηκε στα 90s. Κλασσικές μπάντες όπως οι Slint, οι June of 44, οι Hoover, οι 125 Rue Monmartre και σταματάω εδώ γιατί δεν έχει νόημα να τις γράψω όλες. Τέλος πάντων, για πολλά χρόνια ψάχνω να βρω μπάντες που συνεχίζουν αυτό το ιδίωμα, όχι όμως χρησιμοποιώντας μόνο την ταμπέλα του και γεια σας. Μπάντες που βγάζουν το ίδιο αγνό συναίσθημα που έβγαζαν τα 18χρονα αυτά πιτσιρίκια στα υπόγεια των σπιτιών τους 20-30 χρόνια πριν. Ευτυχώς μέσα στη σαβούρα, υπάρχουν πολλά φωτεινά παραδείγματα και οι Mercedes Guevara από το Αμβούργο είναι ένα από αυτά. Τον Δεκέμβρη του 2020 λοιπόν, κυκλοφορούν αυτήν την κασέτα με 4 κομμάτια και κάπως τυχαία, στα μέσα του Γενάρη του 2021, ενώ είχα χαθεί στο Bandcamp, σκοντάφτω πάνω τους. «Ωραίο όνομα» σκέφτομαι και βάζω να ακούσω. Από το πρώτο λεπτό με ρούφηξε, δεν θέλω να σας χαλάσω τη συνέχεια του μουσικού κομματιού, αν σας κινήσει τη περιέργεια και το ακούσετε αλλά να ξέρετε πως αυτή η μπάντα ξέρει τι να κάνει για να σε κρατάει εκεί. Μέσα σε όλη αυτή τη δίνη του τελευταίου καιρού, όπου το άγχος, η ανασφάλεια, ο φόβος και η πίεση είναι παντού τέτοιες μουσικές είναι βάλσαμο στη ψυχούλα μας.

Ιδανικό άκουσμα: Σε κάποιο λεωφορείο της Αθήνας, με ακουστικά στο κρεβάτι, νυχτερινό περπάτημα μέχρι το περίπτερο και πίσω (εμένα μου έβγαινε ακριβώς η διάρκεια)

RAT MUSIC FOR RAT PEOPLE

ΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

Θα ΄ρθεις...
Το ξέρω πως θα ΄ρθεις.
Θα ΄ρθεις,γιατί δεν είσαι έτοιμος.
Και σε περιμένω...
Γιατί ούτε και ΄γω είμαι.
Θα ΄ρθεις,εν είδει μανιφέστου.
Διακήρυξη παλλόμενη.
Κατάφαση με σάρκα και αίμα.
Και Άρνηση μαζί.
Η Μεγάλη Άρνηση.Η Άγρια Άρνηση.
Θα ΄ρθεις,γιατί πνίγεσαι μέσα στη στατιστική ομοιομορφία.
Θα ΄ρθεις,γιατί ακόμα δεν είναι αργά να επιλέγεις
τους θανάτους σου.
Και θα σε δεχθώ...
Γιατί είμαι Θάνατος και Ζωή μαζί.
Σε περιμένω Άγνωστε.Ανοίκιε σε προσμένω.
Πώς πονάμε και πώς ιώμαστε με χρώματα,
αφού χρώματα δεν υπάρχουν?
Πώς χορεύουμε με λέξεις,
αφού φθόγγοι σε σειρά είναι?
Θα ΄ρθεις.
Αφού να σκοτώσουμε θέλουμε!
Και είμαστε αξιοπρεπέστατα ανόητοι.
Ο φόνος μόνο,ποτέ δεν αρκεί.
Να γεννήσουμε θέλουμε!
Βρυχώμενη Φρίκη.Εξεγερθείσα Ηδονή.
Ουδέν νεότερον από το Μέτωπο της Αναμονής.
Η Θυσία παραιτήθηκε αυτοβούλως.
Θα ΄ρθεις...
Γιατί δεν είσαι έτοιμος.
Ούτε εγώ είμαι.

ANGEL PUNK

Την Πέμπτη 17 Ιούνη στις 8μ.μ.στην ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
έγινε η πρώτη παρουσίαση της τρίτης και φαρμακερής συλλογής του Κυριάκου Μουτίδη.
Αντί σχολίου σας δίνουμε μέρος απο την παρέμβαση του ***σ. Σάββα Μιχαήλ*** *στην εκδήλωση*

I can't breath

Κάποιες σκέψεις για την νέα συλλογή του Κυριάκου Μουτίδη ***εξελιγμός***

Μιλώντας για τον μέγιστο ποιητή Georg Trakl, ο Martin Heidegger έγραφε ότι " Αυτό που αρθρώνεται καθαρά είναι το ποίημα" Ποτέ δεν ήταν τόσο εκτός τόπου και χρόνου ο αφορισμός του. Όταν εξαρθρώνονται τα πάντα γύρω σου και καταρρέει με πάταγο η υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ποιος ο τόπος και ποιος οι χρόνος για ένα καθαρά αρθρωμένο ποίημα;

Η κραυγή του George Floyd I can't breath, η πανανθρώπινη κραυγή που οδήγησε στον άδικο θάνατο και στην δίκαιη εξέγερση- την μεγαλύτερη στην μεταπολεμική Ιστορία της Αμερικής – θα ήταν αδύνατο να είναι καθαρά αρθρωμένη. Η εξέγερση, όμως, ναι, αυτή ήταν το αληθινό ποίημα εν προόδω.

Από τον ίδιο τον τίτλο της συλλογής του Κυριάκου Μουτίδη εξελιγμός και το πρώτο κιόλας ποίημα τα πάντα και η ΄δια η μητρική γλώσσα φαίνεται να εξαρθρώνεται

η γλώσσα της μητρός μου
γελάω, ας γελάσουμε
η γλώσσα που με βία έπρεπε να μάθω ...(σελ.3)

Πώς μπορεί να γίνεται πια λόγος, και μάλιστα τόσο εύκολα για μητρική γλώσσα στον κόσμο του τυφλού Οιδίποδα πριν καν μπορέσει να φτάσει στον Κολωνό όταν

οι βελόνες της ιοκάστης
μπήκαν για πάντα στα μάτια μου
που κοιτούν το προσεχές….(σελ. 17)

Το προσεχές είναι αόρατο. Η ποίηση όμως δεν αντιγράφει ούτε αναπαράγει το ορατό- "κάνει ορατό το αόρατο" για να θυμηθούμε την αξεπέραστη φράση του Paul Klee για την ζωγραφική, να κάνει ακουστό

το ανήκουστο στην μουσική, να πει το ανείπωτο στο ποίημα.
Εδώ, όμως, βρίσκεται και το πρόβλημα μιας γενιάς που ασφυκτιά στον πνιγηρό,παρακμασμένο καπιταλιστικό κόσμο, τον ασύμβατο πια με την ίδια την ζωή. Χωρίς πνοή το σύστημα σου αφαιρεί κάθε πνοή. Σε αφήνει ψάρι έξω από το νερό- όχι το νερό της απέραντης θάλασσας αλλά της γυάλας που μέσα σε έχει κλείσει

όπως το ψάρι που δολοφόνησα
νιώθω
έξω από τα νερά μου
ασφυκτιώ
σπαρταράω
σφιχτά κλεισμένος σε σακούλα
είναι ο εαυτός/ το κοινό
απαθές αποστρέφει το βλέμμα
κάποιοι κοιτάν με ερευνητικό ενδιαφέρον
όπως πριν που κολυμπούσα μέσα στη γυάλα μου/ (σελ.22)

Το τέλος γίνεται ορατό

στο τέρμα των γραμμών
στην αρχή τους
μπουλόνια/ράγες
καρφιά/ελατήρια
τέλος αρχή δίπλα δίπλα (σελ. 50)

Δεν υπάρχει, δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει γραμμική εξέλιξη. Η όποια εξέλιξη διαφαίνεται στην ίδια την εξαρθρωμένη και αρθρωμένη λέξη του τίτλου της συλλογής: εξε-λ- ιγμός, εξέγερση και λυγμός ταυτόχρονα.

Λυγμός για την οδύνη της ασφυξίας σε ένα άπνοο τώρα.
Εξέγερση για τον άνεμο, την βίαιη πνοή που δεν ήρθε ακόμα,αλλά έρχεται

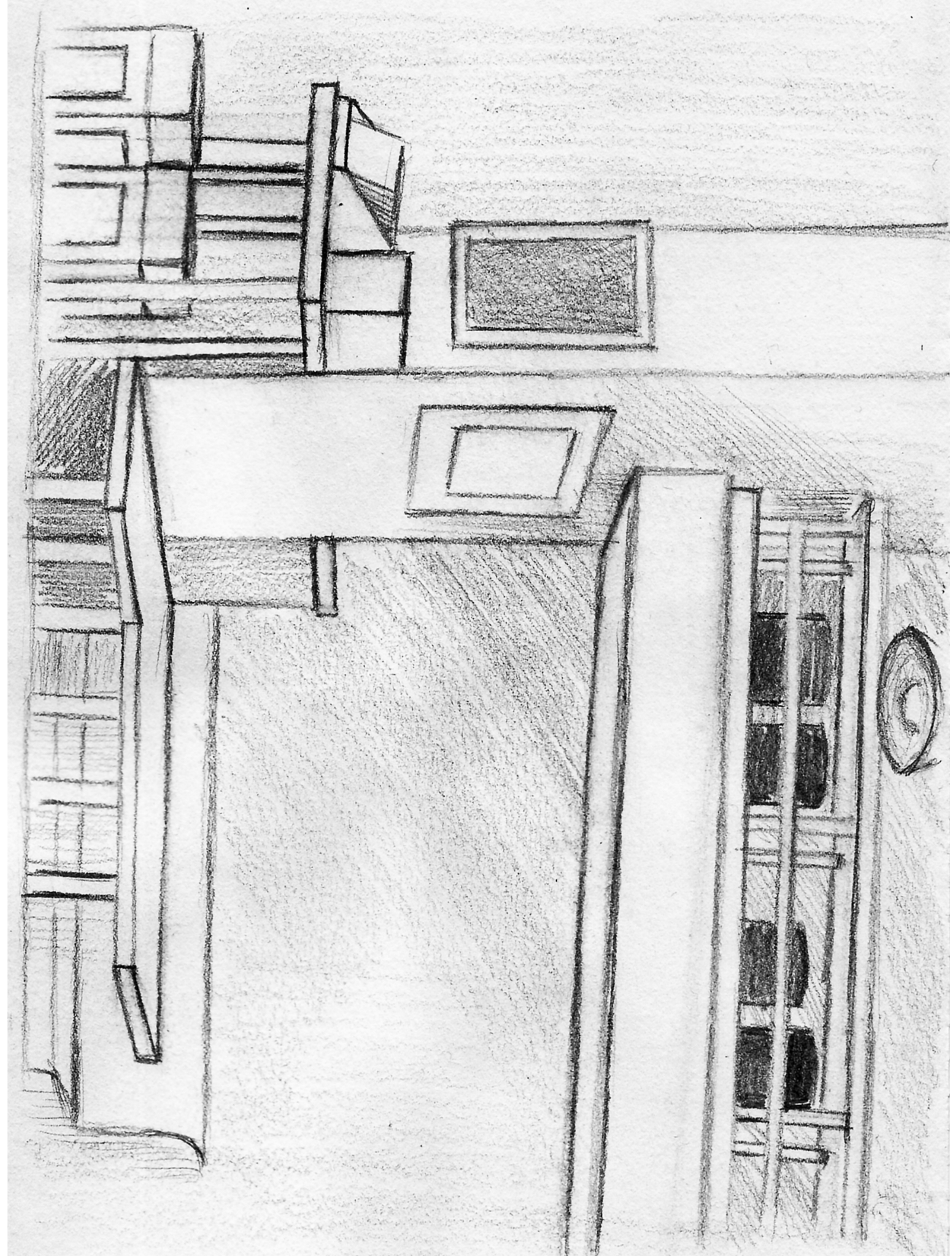
16 Ιουνίου 2021

Bloomsday

...ας κλείσουμε αυτο το σημείωμα με ενα κομμάτι απο την ίδια τη συλλογή

απίκο

οταν αφησεις αυτο το ησυχο κοπαδι
να σε τραβηξει ολα θαχουν γινει σκατα
οταν θαχεις πιασει στασιδι
και θα δοξολογεις
οταν δεν θα ουρλιαξεις
αλλα παλι θα σιωπησεις
παλι θα κοψεις λουλουδια
θα ρουφηξεις σκονη
θα φτιαξεις καφε
θα μαστουρωσεις
και αυτο θα κανεις για παντα
γρια γερος νεος παιδι κοριτσι
θα εχεις υποταχτει στην πλειοψηφια

~ ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ Τετάρτη 5 Μαΐου 2021 ♡ ~

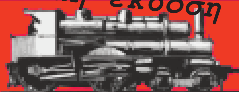

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ
ΤΕΥΧΟΣ τριτο

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2021

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο
και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι

άτακτη περιοδική έκδοση της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο • καφέ • bar
COOPERATIVA